

МЕЂУНАРОДНИ КРИВИЧНИ СУД
ЗА БИВШУ ЈУГОСЛАВИЈУ

Предмет бр. ИТ-03-67.

ПРЕДСЕДНИКУ МКСЈ

Датум: 20.6.2013. године

Подносак број: 507.

Т У Ж И Л А Ц

против

Проф. др ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

ЖАЛБА ПРЕДСЕДНИКУ МКСЈ

Тужилац

Mathias Marcuzen

Оптужени

Проф. др Војислав Шешел

Стручни тим који помаже одбрану

Зоран Красић

Дејан Мирковић

Милан Терзић

Немања Шаровић

Вјерица Радета

Јадранко Вуковић

Мирољуб Игњатовић

Наташа Јовановић

Петар Јојић

Љиљана Михајловић

Огњен Михајловић

Филип Стојановић

МЕЂУНАРОДНИ КРИВИЧНИ СУД

ЗА БИВШУ ЈУГОСЛАВИЈУ

Т у ж и л а ц

против

Проф. др Војислава Шешеља

Предмет бр. ИТ-03-67

ЖАЛБА ПРЕДСЕДНИКУ МКСЈ

ТЕОДОРУ МЕРОНУ

Десет и по година у Међународном кривичном суду за бившу Југославију (у даљем тексту: МКСЈ) се крше моја основна људска и процесна права. За свако право које ми се гарантује свим међународно признатим и познатим прописима морао сам да се борим.

Још увек није решен статус мојих правних саветника, а више пута ми је незаконито одређивана забрана привилеговане комуникације.

У овом последњем случају секретаријат Трибунала је, по ко зна који пут, злоупотребио Правилник о притвору лица која чекају суђење или жалбени поступак пред Међународним судом или су из неког другог разлога притворена по овлашћењу овог суда (у даљем тексту: Правилник о притвору) и забранио ми привилеговану (ненадгледану) комуникацију са правним саветницима. Ова одлука секретаријата је небулозна и без икаквог правног основа.

Заменик секретара Кејт Мекинтош у писму које ми је упутила 21. маја 2013. године обавестила ме је да је секретаријату скренута пажња на могућност да писмо потписано мојим именом може бити објављено у специјалном издању новина Српске радикалне странке „Велика Србија“ (у даљем тексту: „Велика Србија“), јер је копија тог писма путем факса достављена Притворској јединици 8. маја 2013. године.

Секретаријат је желео да зна да ли сам ја аутор тог писма, односно да ли сам неком другом дао упутства да то писмо напише у моје име. Заменик секретара је тражила да секретаријату доставим објашњење како су писмо или његова садржина пренети издавачима „Велике Србије“.

У писму од 7. јуна 2013. године заменик секретара ме обавештава да је секретаријат дознао да је писмо с мојим потписом објављено у „Великој Србији“ и на мом веб сајту.

С обзиром да нисам одговорио на први допис, поново је затражила да обавестим секретаријат да ли сам то писмо написао, или сам неком другом дао упутство да га

напише у моје име. Тражила је и објашњење о томе да ли смо ја или моји правни саветници нешто предузели како бисмо спречили објављивање писма или евентуално повлачење већ објављеног писма.

Госпођа Мекинтош је навела да, на основу информација којима располаже, претпоставља да садржај писма није прослеђен средствима за комуникацију коју секретаријат надгледа, већ средствима комуникације која нису надзирана.

Ја на ова писма нисам одговарао јер за то немам могућности. Мени управа затворске јединице никада није хтела ни једну једину страницу текста да фотокопира. Када сам последњи пут лично писао секретаријату (поднесак број 504), у постскриптуму сам навео да захтевам да ми пошаљу фотокопију тог поднеска за моју евиденцију, зато што затворска управа неће ништа да ми фотокопира, и ни до данас то нисам добио. И то говори о томе да секретаријат несавесно обавља свој посао. Ја једноставно нисам могао да се изјасним по захтеву секретаријата, управо због њиховог несавесног рада. Зашто бих ја писао поднесак, ако један примерак не могу да оставим за личну евиденцију? Секретаријат нема уобичајену праксу да након превођења поднеска подносиоцу пошаље и верзију на српском и верзију на енглеском језику, иако ту праксу имају и судско веће и председник МКСЈ.

Од секретаријата сам добио и треће писмо, 18. јуна 2013. године, у којем сам обавештен да је секретаријат одлучио да надгледа моју иначе привилеговану комуникацију са правним саветницима, зато што има основа да се верује да сам прекршио правило 64бис(А) Правилника о притвору, користећи комуникациона средства која ми стоје на располагању у притворској јединици за контакт са медијима, да бих објавио своје обраћање, у специјалном издању „Велике Србије“ и на вебсајту "vseselj.com", са мојим потписом, а да претходно нисам тражио сагласност секретара.

Секретаријату се, како су навели, чини да моје обраћање није послато кроз праћена средства комуникације, што указује на то да сам за то користио средства комуникације која нису надгледана и да постоји основана сумња да се верује да сам злоупотребио могућности ненадгледане комуникације. Обавештен сам и да ће моја комуникација са правним саветницима бити надгледана у наредних 30 дана, након чега ће секретар поново размотрити ову одлуку.

Своју одлуку секретаријат базира на правилу 65 Правилника о притвору.

Правило 65(А) предвиђа да „сваки притвореник има право да у потпуности и без ограничења комуницира са својим браниоцем, по потреби уз помоћ преводиоца“, правило 65(Б) предвиђа да се „сва таква комуникација сматра привилегованом, осим у случају кад секретар сматра да постоји основана сумња да се та привилегија злоупотређава у настојању да се:

I. организује бег;

II. утиче на сведоке или да се они застраше;

III. омета спровођење правде; или

IV. на други начин угрози безбедност и сигурност у притворској јединици.

Пре него што започне такав надзор комуникација, секретар мора обавестити притвореника и његовог браниоца о разлозима за надзор. Притвореник може у сваком тренутку затражити од председника да поништи било коју одлуку секретара донесену у складу са овим правилом.“

Јасно је да је одлука секретаријата небулозна и злонамерна и да нема правног основа.

Како бих то ја могао да организујем бег из Шевенингена? Зашто бих то учинио, ако сам сам отишао у Хаг? Зашто бих то учинио, кад сам у току поступка показао апсолутну супериорност над Хашким трибуналом?

Који су то сведоци на које бих могао да утичем или да их застрашим? Познато је да је последњи сведок у поступку против др Војислава Шешеља саслушан 7. јула 2010. године, а да је процес завршен изношењем завршних речи од 5. до 20. марта 2012. године и да у овом поступку нема саслушања нових сведока.

Нејасна је и супротна здравом разуму тврдња Секретаријата да постоји основана сумња да бих својим обраћањем могао да ометам спровођење правде или да то може да угрози безбедност и сигурност у притворској јединици. Како се може ометати спровођење правде мојим обраћањем бирачима, које је било потпуно јавно и како би то могло да угрози безбедност и сигурност у притворској јединици!?

Секретаријат наводи да сам користио средства комуникације за контакте са медијима и за обраћање грађанима, те да се на писму које је објављено у „Великој Србији“ и на мом веб сајту налази мој лични потпис.

Ја сам се много пута писмима и прогласима обраћао грађанима Србије или грађанима појединих општина у Србији и сва та обраћања су написана у седишту Српске радикалне странке на основу мог генералног одобрења које сам дао сарадницима пре одласка у Хаг. У странци постоји факсимил мог потписа и уз моју генералну сагласност се користи за потписивање тих мојих обраћања.

Што се тиче овог последњег писма, моји сарадници су га писали у три верзије и све три верзије су ми достављене факсом. Ја нисам имао неке посебне коментаре и нисам имао потребе да их износим, па су на основу те три верзије сачинили јединствен текст.

Ја сам само једно писмо из притворске јединице послао илегално пре девет година. Када сам 2004. године био у апсолутној блокади па нисам имао никакве телефонске разговоре, никакве посете, чак ни контакте са породицом, ја сам послао то писмо и секретаријат никада није установио како сам то писмо послао. То је доказ колико ја овде имам канала да шаљем писма. Имам их најмање десет и секретаријат не може ни да их

открије, ни да их зачепи. Недопустиво је да секретаријат због своје неспособности произвољно закључује који сам ја то наводно канал користио.

Подсећам и на то да је моје опроштајно писмо читано на сахрани Слободана Милошевића и да је након тога објављено у „Великој Србији“. Ја сам за то писмо дао само основне контуре, а цео текст је написао садашњи потпредседник Владе Републике Србије Александар Вучић, који је и прочитао писмо.

Очигледно је да је ова одлука секретаријата политичка и да представља немоћ секретаријата, и показује сву злонамерност и нестручност људи који за баснословне суме новца испуњавају жеље Сједињених Америчких Држава и великих западних сила, чију сам улогу у раду Хашког трибунала у потпуности разоткрио и жигосао.

Иако ми је Секретаријат „великодушно“ оставио могућност комуникације са правним саветницима, али под надзором, ја ту могућност не желим да користим док се не укине ова небулозна одлука и док ми се не омогући привилегована (ненадзирана) комуникација, ја немам намеру да контактирам ни са једним од својих правних саветника.

У прилог тврдњи о злоупотребама секретаријата МКСЈ, подсећам да су ми својевремено моји правни саветници послали поверљиву верзију пресуде Милану Тупајићу због непоштовања суда и да је затворска управа то запленила, чиме су потврдили да читају моју поверљиву преписку. Ову забрану је потврдио Секретаријат и то наводи на закључак да ја не смем да користим неки поверљиви материјал који мени није обелодањен, а који и успем да добијем из других извора.

У складу са одредбама правила 65 Правилника о притвору, захтевам од председника МКСЈ да одмах поништи одлуку секретаријата којом ми је, без правног основа и без икаквог ваљаног разлога, забрањена привилегована (ненадгледана) комуникација са правним саветницима и да ми се коначно да статус какав имају сва притворена лица у МКСЈ.

Проф. др Војислав Шешељ

(Урадио члан Стручног тима Вјерица Радета.)

Уз ову жалбу прилажу се следећи бројеви „Велике Србије“:

- 1779/2003, 1780/2003, 1783/2003, 1795/2004, 1799/2004, 1832/2004, 1834/2004, 1838/2004, 1839/2004, 1840/2004, 1841/2004, 1842/2004, 1843/2004, 1844/2004, 1845/2004, 1846/2004, 1847/2004, 1848/2004, 1849/2004, 1850/2004, 1851/2004, 1852/2004, 1853/2004, 1855/2004, 1856/2004, 1857/2004, 1858/2004, 1859/2004, 1860/2004, 1861/2004, 1863/2004, 1865/2004, 1866/2004, 1867/2004, 1868/2004, 1869/2004, 1870/2004, 1871/2004, 1872/2004, 1873/2004, 1874/2004, 1875/2004, 1876/2004, 1877/2004, 1880/2004, 1881/2004, 1882/2004, 1883/2004, 1884/2004, 1885/2004, 1886/2004, 1887/2004, 1888/2004, 1890/2004, 1891/2004, 1892/2004, 1893/2004, 1894/2004, 1895/2004, 1896/2004, 1897/2004, 1898/2004, 1900/2004, 1901/2004,

1902/2004, 1911/2004, 1913/2004, 1914/2004, 1915/2004, 1916/2004, 1917/2004, 1918/2004, 1919/2004, 1920/2004, 1921/2004, 1922/2004, 1923/2004, 1924/2004, 1925/2004, 1926/2004, 1927/2004, 1928/2004, 1930/2004, 1932/2004, 1933/2004, 1934/2004, 1936/2004, 1937/2004, 1938/2004, 1939/2004, 1940/2004, 1941/2004, 1942/2004, 1943/2004, 1945/2004, 1947/2004, 1948/2004, 1949/2004, 1950/2004, 1951/2004, 1952/2004, 1953/2004, 1954/2004, 1959/2004, 1960/2004, 1961/2004, 1962/2004, 1963/2004, 1966/2004, 1967/2004, 2523/2006, 2528/2006, 2719/2006, 2720/2006, 2721/2006, 2722/2006, 2723/2006, 2724/2006, 2725/2006, 2726/2006, 2727/2006, 2735/2006, 2747/2006, 2760/2007, 2809/2007, 2993/2007, 3000/2008, 3004/2008, 3010/2008, 3052/2008, 3072/2008, 3084/2008, 3099/2008, 3139/2008, 3143/2008, 3144/2008, 3178/2008, 3205/2008, 3207/2008, 3234/2008, 3237/2008, 3246/2008, 3276/2008, 3282/2009, 3283/2009, 3284/2009, 3285/2009, 3286/2009, 3287/2009, 3288/2009, 3289/2009, 3290/2009, 3309/2009, 3313/2009, 3323/2009, 3329/2009, 3337/2009, 3349/2009, 3436/2011, 3501/2012, 3553/2013, 3556/2013.